YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (laajennettu ensimmäinen jaosto)

16 päivänä huhtikuuta 1997 *

Asiassa T-541/93,

James Connaughton, Thomas Fitzsimons ja Patrick Griffin, ensiksi mainitun kotipaikka Kilbeggan, toisen Askeaton ja kolmannen Clonmel (Irlanti), edustajanaan James O'Reilly, SC, Irlannin asianajajayhteisö, ja barrister Philippa Watson, Irlannin asianajajayhteisö, solicitor Oliver Ryan-Purcellin valtuuttamina, prosessiosoite Luxemburgissa Fyfe Business Centre, 29 rue Jean-Pierre Brasseur,

kantajina,

vastaan

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään oikeudellinen neuvonantaja Arthur Brautigam ja oikeudellisen yksikön virkamies Michael Bishop, prosessiosoite Luxemburgissa c/o Euroopan investointipankin lakiasiainosaston pääjohtaja Bruno Eynard, 100 boulevard Konrad Adenauer,

vastaajana,

jota tukevat

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään oikeudellinen neuvonantaja Gérard Rozet ja oikeudellisen yksikön virkamies Xavier Lewis, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

ja

Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta, asiamiehenään aluksi Treasury Solicitor's Departementin virkamies John D. Colahan ja myöhemmin saman yksikön virkamies Steven T. Braviner, prosessiosoite Luxemburgissa Ison-Britannian suurlähetystö, 14 boulevard Roosevelt,

väliintulijoina,

jossa kantajat vaativat ETY:n perustamissopimuksen 173 artiklan nojalla, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumoaa tietyille maidon ja maitotuotteiden tuottajille, jotka eivät ole voineet tilapäisesti harjoittaa toimintaansa, tarjottavasta hyvityksestä 22 päivänä heinäkuuta 1993 annetun asetuksen (ETY) N:o 2187/93 (EYVL L 196, s. 6) ja erityisesti sen 8 ja 14 artiklan,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (laajennettu ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: presidentti A. Saggio sekä tuomarit C. W. Bellamy, A. Kalogeropoulos, V. Tiili ja R. Moura Ramos,

kirjaaja: H. Jung,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 21.5.1996 pidetyssä suullisessa käsittelyssä esitetyn,

on antanut seuraavan

Tosiseikat ja asiaa koskeva lainsäädäntö

1 Neuvosto antoi vuonna 1977 yhteisön maidontuotannon vähentämiseksi maidon ja maitotuotteiden kaupan pitämisestä luopumista ja lypsykarjan tuotannon muuttamista koskevasta palkkiojärjestelmästä 17 päivänä toukokuuta 1977 annetun asetuksen (ETY) N:o 1078/77 (EYVL L 131, s. 1, jäljempänä asetus N:o 1078/77). Siinä tarjottiin palkkio tuottajille sitä vastaan, että he antoivat sitoumuksen maidon kaupan pitämisestä luopumisesta tai lypsykarjatuotannon muuttamisesta lihakarjatuotannoksi viiden vuoden ajaksi.

2 Kantajina olevat irlantilaiset maidontuottajat antoivat asetuksella käyttöön otetun järjestelmän mukaiset sitoumukset maidon kaupan pitämisestä luopumisesta tai lypsykarjatuotannon muuttamisesta lihakarjatuotannoksi.

3 Neuvosto antoi edelleen jatkuneen ylituotannon vähentämiseksi vuonna 1984 maito- ja maitotuotealan yhteisestä markkinajärjestelystä 27 päivänä kesäkuuta 1968 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 804/68 muuttamisesta 31 päivänä maaliskuuta 1984 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 856/84 (EYVL L 148, s. 13). Viimeksi mainitulla asetuksella annetussa uudessa 5 c artiklassa otettiin käyttöön lisämaksu, joka maksetaan tuottajien toimittamasta viitemäärän ylittävästä maidosta.

4 Asetuksen (ETY) N:o 804/68 5 c artiklassa tarkoitetun maksun soveltamista maito- ja maitotuotealalla koskevista yleisistä säännöistä 31 päivänä maaliskuuta 1984 annetussa neuvoston asetuksessa (ETY) 857/84 (EYVL L 90, s. 13, jäljempänä asetus N:o 857/84) vahvistettiin jokaiselle tuottajalle viitemäärä viitevuoden eli kalenterivuoden 1981 kuluessa toimitetun maidon perusteella kuitenkin niin, että jäsenvaltiot saattoivat valita tämän vuoden sijasta kalenterivuoden 1982 tai 1983. Asetusta täydennettiin asetuksen (ETY) N:o 804/68 5 c artiklassa tarkoitetun lisämaksun yksityiskohtaisista soveltamissäännöistä 16 päivänä toukokuuta 1984 annetulla komission asetuksella (ETY) N:o 1371/84 (EYVL L 132, s. 11, jäljempänä asetus N:o 1371/84).

5 Näihin viitevuosiin kuuluivat ne vuodet, joiden ajaksi kantajat olivat sitoutuneet luopumaan maidon kaupan pitämisestä tai muuttamaan lypsykarjatuotannon lihakarjatuotannoksi. Koska kantajat eivät olleet tuottaneet maitoa niiden aikana, heille ei pystytty myöntämään viitemäärää, eivätkä he siten voineet myydä ollenkaan maitoa maksamatta lisämaksua.

6 Yhteisöjen tuomioistuin totesi asiassa 120/86, Mulder (Kok. 1988, s. 2321) ja asiassa 170/86, Von Deetzen (Kok. 1988, s. 2355) 28.4.1988 antamissaan tuomioissa asetuksen N:o 857/84, sellaisena kuin se on täydennettynä asetuksella N:o 1371/84, luottamuksensuojan periaatteen loukkaamisen vuoksi pätemättömäksi.

7 Neuvosto antoi näiden tuomioiden täytäntöönpanemiseksi asetuksen (ETY) N:o 804/68 5 c artiklassa tarkoitetun maksun soveltamista maito- ja maitotuotealalla koskevista yleisistä säännöistä annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 857/84 muuttamisesta 20 päivänä maaliskuuta 1989 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 764/89 (EYVL L 84, s. 2, jäljempänä asetus N:o 764/89). Tämän asetuksen muutoksen nojalla annettiin erityiseksi nimetty viitemäärä sellaisille tuottajille, jotka olivat antaneet sitoumuksen maidon kaupan pitämisestä luopumisesta tai lypsykarjatuotannon muuttamisesta lihakarjatuotannoksi. Näitä tuottajia kutsutaan SLOM I -tuottajiksi.

8 Viitemäärän saamiseksi vaadittiin useiden edellytysten täyttymistä. Yhteisöjen tuomioistuin totesi asiassa C-189/89, Spagl (Kok. 1990, s. I-4539) ja asiassa C-217/89, Pastätter (Kok. 1990, s. I-4585) 11.12.1990 antamissaan tuomioissa, että tietyt näistä edellytyksistä olivat pätemättömiä.

9 Neuvosto antoi näiden tuomioiden jälkeen asetuksen (ETY) N:o 804/68 5 c artiklassa tarkoitetun maksun soveltamista maito- ja maitotuotealalla koskevista yleisistä säännöistä annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 857/84 muuttamisesta 13 päivänä kesäkuuta 1991 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1639/91 (EYVL L 150, s. 35, jäljempänä asetus N:o 1639/91), jossa kysymyksessä oleville tuottajille myönnettiin erityinen viitemäärä. Näitä tuottajia kutsutaan SLOM II -tuottajiksi.

10 Tällä välin yksi asetuksen N:o 857/84 pätemättömäksi toteamiseen johtaneen kanteen nostajista oli nostanut yhdessä muiden tuottajien kanssa neuvostoa ja komissiota vastaan vahingonkorvauskanteen, jossa kantajat vaativat niiden vahinkojen korvaamista, jotka heille olivat aiheutuneet siksi, ettei heille ollut myönnetty tämän asetuksen soveltamisen perusteella viitemäärää. Yhteisöjen tuomioistuin totesi yhdistetyissä asioissa C-104/89 ja C-37/90, Mulder ym. vastaan neuvosto ja komissio, 19.5.1992 antamassaan tuomiossa (Kok. 1992, s. I-3061, jäljempänä asiassa Mulder II annettu tuomio), että yhteisö on vastuussa näistä vahingoista. Tästä tuomiosta seuraa, että kaikilla tuottajilla, jotka eivät ole voineet myydä maitoa pelkästään sen takia, että he olivat sitoutuneet olemaan pitämättä sitä kaupan tai olivat sitoutuneet muuttamaan lypsykarjatuotantonsa lihakarjatuotannoksi, on periaatteessa oikeus saada korvaus heille aiheutuneesta vahingosta.

11 Todettuaan, että niiden oli kysymyksessä olevien tuottajien suuren lukumäärän vuoksi vaikea neuvotella yksilöllisestä ratkaisusta kunkin tuottajan kanssa, neuvosto ja komissio julkaisivat 5.8.1992 tiedonannon 92/C 198/04 (EYVL C 198, s. 4, jäljempänä tiedonanto tai 5.8.1992 julkaistu tiedonanto). Toimielimet kertasivat tiedonannossaan ensiksi, mitä asiassa Mulder II annetusta tuomiosta seurasi, ja ilmoittivat sitten antaakseen tälle tuomiolle täyden vaikutuksen aikovansa antaa yksityiskohtaiset säännöt siitä, miten nämä korvaukset suoritetaan käytännössä kyseisille tuottajille. Toimielimet sitoutuivat näiden yksityiskohtaisten sääntöjen hyväksymiseen saakka olemaan vetoamatta ETY:n tuomioistuimen perussäännön 43 artiklassa tarkoitettuun vanhentumiseen kaikkien niiden tuottajien osalta, joilla on oikeus korvaukseen. Tämän sitoumuksen ehtona oli kuitenkin, että oikeus vahingonkorvaukseen ei ollut vielä vanhentunut tiedonannon julkaisemispäivänä tai silloin kun tuottaja oli esittänyt sitä koskevan vaatimuksen jommallekummalle toimielimelle. Toimielimet vakuuttivat vielä tuottajille, ettei siitä, etteivät nämä esitä vaatimuksia tiedonannon julkaisemispäivän ja sen päivän välisenä aikana, jona korvauksen suorittamisesta käytännössä annetaan yksityiskohtaiset säännöt, voi aiheutua heille vahinkoa.

12 Neuvosto antoi 5.8.1992 julkaistun tiedonannon jälkeen tietyille maidon ja maitotuotteiden tuottajille, jotka eivät ole voineet tilapäisesti harjoittaa toimintaansa, tarjottavasta hyvityksestä 22 päivänä heinäkuuta 1993 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2187/93 (EYVL L 196, s. 6, jäljempänä asetus N:o 2187/93). Asetuksessa säädetään sellaisille tuottajille tarjottavasta kiinteästä hyvityksestä, jotka ovat saaneet erityiset viitemäärät asetuksissa N:o 764/89 ja N:o 1639/91 asetettujen edellytyksien mukaisesti.

13 Asetuksen N:o 2187/93 8 artiklassa säädetään, että hyvitystä tarjotaan ainoastaan siltä ajalta, jolta oikeus korvaukseen ei ole vanhentunut. EY:n tuomioistuimen perussäännön 43 artiklassa tarkoitettuna viiden vuoden vanhentumisajan keskeytymispäivänä on pidettävä sitä päivää, jona vaatimus on esitetty jollekin yhteisöjen toimielimistä, tai päivää, jona asiassa nostettu kanne on merkitty rekisteriin yhteisöjen tuomioistuimessa; viimeistään vanhentumisaika keskeytyy edellä mainitun tiedonannon julkaisemispäivänä 5.8.1992 (8 artiklan 2 kohdan a alakohta). Ajanjakso, jolta vahinko korvataan, alkaa viisi vuotta ennen vanhentumisajan keskeytymispäivää ja päättyy sinä päivänä, jona tuottaja on saanut asetusten N:o 764/89 ja N:o 1639/91 perusteella erityisen viitemäärän.

14 Asetuksen N:o 2187/83 14 artiklan neljännen kohdan mukaan hyväksymällä tarjouksen hyväksyjä luopuu riidanalaisen vahingon osalta kaikista vaatimuksista yhteisöjen toimielimiä kohtaan.

Oikeudenkäyntimenettely ja asianosaisten vaatimukset

15 Kantajat ovat yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 14.10.1993 jättämällään kanteella vaatineet ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta kumoamaan asetuksen N:o 2187/93 ja erityisesti sen 8 ja 14 artiklan.

16 Kantajat ovat pyytäneet 19.11.1993 jättämässään välitoimihakemuksessa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta määräämään ensinnäkin, että asetuksen N:o 2187/93 ja etenkin sen 14 artiklan neljännen kohdan täytäntöönpanoa on lykättävä; toiseksi ne ovat pyytäneet ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta määräämään, että neuvoston ja komission on toteutettava sellaiset toimenpiteet, että kantajat voivat hyväksyä riidanalaisessa asetuksessa tarkoitetun kiinteän hyvityksen ilman, että heidän olisi pakko luopua vireillepannuista vahingonkorvauskanteista. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti on hylännyt hakemuksen yhdistetyissä asioissa T-278/93 R, T-555/93 R, T-280/93 R ja T-541/93 R, Jones ym. vastaan neuvosto ja komissio 1.2.1994 antamallaan määräyksellä (Kok. 1994, s. II-11).

17 Komissio ja Yhdistynyt kuningaskunta on 30.8.1994 annetulla määräyksellä hyväksytty väliintulijoiksi tukemaan neuvoston vaatimuksia. Kantajat eivät ole esittäneet väliintulokirjelmien jälkeen huomautuksia heille sitä varten asetetussa määräajassa.

18 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (laajennettu ensimmäinen jaosto) päätti esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella aloittaa suullisen käsittelyn ilman edeltäviä asian selvittämistoimia. Yhdistynyttä kuningaskuntaa lukuun ottamatta asianosaisten lausumat kuultiin 21.5.1996 pidetyssä istunnossa; väliintulijana oleva Yhdistynyt kuningaskunta ei lähettänyt asiamiestä paikalle.

19 Kantajat vaativat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— kumoaa asetuksen N:o 2187/93 ja erityisesti sen 8 ja 14 artiklan;

— velvoittaa vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

20 Vastaaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— jättää kanteen tutkimatta tai toissijaisesti hylkää sen perusteettomana;

— velvoittaa kantajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

21 Väliintulijana oikeudenkäyntiin osallistuva komissio vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jättää kanteen tutkimatta tai toissijaisesti hylkää sen perusteettomana.

22 Väliintulijana oikeudenkäyntiin osallistuva Yhdistynyt kuningaskunta vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkää kanteen perusteettomana.

Asianosaisten perusteet ja perustelut

23 Kantajat vetoavat kolmeen kumoamisperusteeseen. Ensimmäisen mukaan riidanalaisella asetuksella on pantu virheellisesti täytäntöön yhteisöjen tuomioistuimen

asiassa Mulder II antama tuomio ja loukattu vilpittömän mielen suojan periaatetta, estoppel-periaatetta ja luottamuksensuojan periaatetta; toisen kanneperusteen mukaan EY:n tuomioistuimen perussäännön 43 artiklan säännöksiä on sovellettu väärin; kolmannen kanneperusteen mukaan asetuksessa asetetaan kantajille taloudellinen velvoite. Neuvosto, jota väliintulijoina olevat komissio ja Yhdistynyt kuningaskunta tukevat, kiistää näiden perusteiden paikkansapitävyyden ja vaatii, että kanne on jätettävä tutkimatta.

Tutkittavaksi ottaminen

24 Neuvosto esittää kaksi prosessiväitettä. Ensimmäisen mukaan asetus N:o 2187/93 ei koske kantajia erikseen ja suoraan. Toisessa se katsoo, että tuottajat, joille on osoitettu hyvitystarjous, eivät juridisesti pysty pätevästi riitauttamaan tätä asetusta tässä ominaisuudessaan.

25 Komissio tukee huomautuksissaan väliintulijana neuvoston vaatimuksia esittämättä kuitenkaan omia väitteitä.

26 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että asiassa on johdonmukaisuuden vuoksi tutkittava ensimmäiseksi toinen prosessiväite eli eriteltävä riidanalaisen asetuksen vaikutukset, ennen kuin voidaan ottaa kantaa siihen, koskeeko tämä säädös kantajia suoraan ja erikseen.

Riidanalaisen asetuksen vaikutukset

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

27 Neuvosto väittää, että asetus N:o 2187/83 ei ole sellainen säädös, jonka laillisuus olisi tuomioistuinvalvonnan alainen. Sillä ei ole pakottavia vaikutuksia, koska sillä ei muuteta tuottajien oikeusasemaa ilman heidän suostumustaan eli muutoin kuin siinä tapauksessa, että asetuksessa tarkoitettu tarjous hyväksytään.

28 Kiistäessään sen, että asetus koskisi kantajia suoraan ja erikseen, komissio vetoaa samaan perusteeseen, ja korostaa, että asetuksessa esitetään kantajille tarjous, jonka he voivat vapaasti hyväksyä tai hylätä.

29 Kantajat eivät ole ottaneet kantaa tähän prosessiväitteeseen.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

30 Kumoamiskanne voidaan nostaa ainoastaan toimista, joilla on sellaisia sitovia oikeusvaikutuksia, jotka voivat vaikuttaa kantajan etuihin muuttamalla tämän oikeusasemaa selvästi (asia 60/81, IBM v. komissio, tuomio 11.11.1981, Kok. 1981, s. 2639, 9 kohta; asia T-36/92, SFEI ym. v. komissio, määräys 30.11.1992, Kok. 1992, s. II-2479, 38 kohta, yhdistetyt asiat T-492/93 ja T-492/93 R, Nutral v. komissio, määräys 21.10.1993, Kok. 1993, s. II-1023, 24 kohta ja asia T-154/94, Comité des salines de France ja Compagnie des salins du Midi ja des salines de l'Est v. komissio, Kok. 1996, s. II-1377, 37 kohta).

31 Tässä tapauksessa asetuksen N:o 2187/93 neljännestä perustelukappaleesta ja 1, 8 ja 14 artiklasta käy selvästi ilmi, että asetuksessa otetaan käyttöön järjestelmä, jossa tarjotaan SLOM I- ja SLOM II -tuottajille hyvitystä. Neljännessä perustelukappaleessa ja 8 ja 14 artiklassa käytetään nimittäin termiä "tarjous" ja sanamuotoa "hyvitys tarjotaan ainoastaan", "hyvitys tarjotaan", ja ilmausta "hyvitystarjous". Riidanalaisen asetuksen neljännestä perustelukappaleesta ja etenkin 11 artiklasta käy ilmi, että tarjoukset ovat luonteeltaan kiinteitä, koska niiden suuruus lasketaan ottamatta huomioon todellisuudessa aiheutunutta vahinkoa ja sen tilanteen yksityiskohtia, jossa tietty tuottaja on. Tuottajilla on kaksi kuukautta aikaa hyväksyä tarjous. Tarjouksen hyväksyminen merkitsee sitä, että tuottaja luopuu kaikista kärsimäänsä vahinkoa koskevista vaatimuksista toimielimiä kohtaan (14 artiklan neljäs kohta). Jos tuottaja sen sijaan hylkää tarjouksen, tarjous ei sido enää toimielintä sen jälkeen (14 artiklan kolmas kohta), ja tuottajat voivat nostaa yhteisöä vastaan vahingonkorvauskanteen.

32 Selvää on myös, kuten neuvosto on todennut, että asetuksessa N:o 2187/83 säädetään ainoastaan, että sellaisille maidontuottajille, jotka ovat kärsineet asetuksen N:o 857/84 soveltamisen perusteella vahinkoa, on tehtävä ensiksi mainitun asetuksen 8 artiklassa määritellyltä ajalta hyvitystarjous. Tarkemmin sanottuna tuottajat voivat tätä kiinteää tarjousta koskevien sääntöjen mukaan vaatia, että heille tehdään tällainen tarjous ja annetaan kahden kuukauden määräaika sen hyväksymistä varten. Tarjouksen hyväksymiseen liittyy itse tarjouksen luonteen takia tiettyjä seurauksia siten, että tarjouksen hyväksyminen merkitsee luopumista kaikista vaatimuksista toimielimiä kohtaan. Kuitenkin se, hyväksyykö tuottaja tarjouksen, jää hänen valintaansa.

33 Jos tuottaja ei hyväksy tarjousta, hänen asemansa säilyy täsmälleen samana, kuin se olisi ollut ilman kyseisen asetuksen antamista, sillä hän säilyttää oikeutensa nostaa vahingonkorvauskanne perustamissopimuksen 178 ja 215 artiklan perusteella.

34 Riidanalaisesta asetuksesta käy siten ilmi, että neuvosto on tosiasiassa antanut korvaukseen oikeutetuille tuottajille ylimääräisen keinon korvauksen saamiseksi. Kuten edellä on mainittu, tuottajilla oli jo mahdollisuus perustamissopimuksen 178 ja 215 artiklan mukaisen vahingonkorvauskanteen nostamiseen. Koska asetuksen N:o 2187/93 perustelukappaleiden mukaan kysymyksessä olevien tuottajien suuren määrän takia (ks. edellä 11 kohta) vahingonkorvauksen suorittamisessa ei voitu ottaa huomioon kunkin yksittäisen tuottajan tilannetta, riidanalaisella säädöksellä annettiin näille tuottajille mahdollisuus saada korvaus, johon heillä oli oikeus, vahingonkorvauskannetta nostamatta.

35 Kysymyksessä olevien tuottajien kannalta asetus N:o 2187/93 on siten luonteeltaan sovintoehdotus, jonka hyväksyminen on vapaaehtoista, ja tämä asetus tarjoaa vaihtoehdon asian ratkaisemiselle tuomioistuinteitse. Kysymyksessä olevien tuottajien oikeusasemaan ei ole vaikutettu kielteisesti, koska riidanalaisella säädöksellä ei ole vähennetty heidän oikeuksiaan. Päinvastoin siinä on annettu ylimääräinen keino vahingonkorvauksen saamiseksi.

36 Asetuksen N:o 2187/93 8 ja 14 artiklassa, joiden kumoamista kantajat ovat erityisesti vaatineet, säädetään pelkästään siitä ajanjaksosta, jolta hyvitystä tarjotaan, ja vahvistetaan tarjouksen hyväksymisen seuraukset. Koska hyväksyminen on kuitenkin vapaaehtoista, se, syntyykö näistä säännöksistä vaikutuksia, riippuu kunkin sellaisen tuottajan tahdosta, jolle sovintoehdotus on osoitettu.

37 Näin ollen ja kun otetaan huomioon oikeuskäytäntö, joka koskee sellaisia toimia, joissa ainoastaan ilmaistaan toimielimen aikomus (asia 114/86, Yhdistynyt kuningaskunta v. komissio, tuomio 27.9.1988, Kok. 1988, s. 5289), ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että siltä osin kuin asetuksessa N:o 2187/93 ainoastaan säädetään tuottajille tehtävästä tarjouksesta, se ei ole toimi, jonka he voivat riitauttaa kumoamiskanteella.

38 On syytä lisätä, että asetus N:o 2187/83 ei aikaansaa kyseisiä tuottajia kohtaan hyvitystarjouksen ja sitä koskevien ehtojen lisäksi mitään muita oikeusvaikutuksia. Nimittäin hyvitystarjousta ja sitä koskeviin ehtoihin liittyviä säännöksiä lukuun ottamatta asetuksen säännöksiä sovelletaan pelkästään kansallisiin viranomaisiin.

39 Näin ollen kanne jätetään tutkimatta ilman, että olisi tarpeen tutkia ensimmäistä prosessiväitettä.

Oikeudenkäyntikulut

40 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan hävinnyt asianosainen velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantajat ovat hävinneet asian, ne on velvoitettava korvaamaan neuvoston oikeudenkäyntikulut, joiden korvaamista se on vaatinut. Työjärjestyksen 87 artiklan 4 kohdan mukaan väliintulijoina olevat Yhdistynyt kuningaskunta ja komissio vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(laajennettu ensimmäinen jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) Kanne jätetään tutkimatta.

2) Kantajat vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja ne velvoitetaan korvaamaan neuvoston oikeudenkäyntikulut.

3) Yhdistynyt kuningaskunta ja komissio vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Saggio Bellamy Kalogeropoulos

Tiili Moura Ramos

Julistettiin Luxemburgissa 16 päivänä huhtikuuta 1997.

H. Jung A. Saggio

kirjaaja presidentti